

La mare estava feliç de poder-me enviar a Altdorf durant quatre setmanes. Els meus avis estaven feliços de poder-me tenir amb ells uns temporada, per variar una mica el ritme de vida. Jo, mig mig: a estones feliç, i a estones tot el contrari.

Infeliç, per exemple, quan trobava a faltar casa meva. Sobretot a les nits. Aleshores, aquella immensa enyorança m'oprimia el pit i gairebé no em deixava respirar. I no seria pas un Toggeli? Una espècie d'animaló, que aquí l'anomenen d'aquesta manera, i que, sense ser ben bé ni esperit ni animal, aprofita qualsevol forat o

escletxa, per diminuta que sigui, per colar-se a les habitacions de dormir. Fa por.

En canvi, la por em passava de seguida quan feia dia de banyar-se o de tancar-se a casa i cuinar dolços, o quan, com caiguda del cel, una eixordadora tempesta semblava rodar muntanya avall fins a cobrir les valls. O quan l'avi m'explicava la història de Guillem Tell i el seu fill Walter. Escoltant-lo, jo era feliç.

Aldorf, la petita ciutat on viuen els meus avis, es troba en un extrem de la vall, una superfície verda i planera com un motllo de fer pastissos. Al costat de l'autopista, entre dos dics rectes com una via de tren, salten alegres les aigües del Reuss. Darrere la ciutat s'enlaira la primera de les muntanyes que envolten la vall; pedregoses i cobertes de bosc, per això semblen tan verdes. L'avi també me les ha mostrat en el mapa, i s'anomenen Gitschen,

Geissberg, Bristen, Schwarzgrat i Wängihorn. De la muntanya de Bristen es deia que les seves arrels secretes eren filons d'or pur. Però d'això fa molt temps i avui, d'allí, se n'extreu quars.

Sobre les prades dels fons hi creixen arbres fruiters. Alguns d'ells són enormes i vellíssims. Entre els seus troncs hi pasturen les vaques. Amb la mirada, segueixen els trens que passen de llarg, o bé van cap amunt, en direcció a Sant Gotard, o cap avall, cap al llac. Unes altres, en canvi, s'estimen més quedar-se ajagudes a l'ombra, mentre sascen els seus grans caps tot espantant les mosques.

En una plaça al bell mig d'Altdorf, davant d'un gran mural que representa un paisatge de muntanya, s'alça un monument descomunal: un pedestal tan alt com un armari sosté un caçador barbut, vestit amb una camisa típica. Subjecta una

Jürg Schubiger

ballesta. Recolza l'altra mà sobre l'espatlla d'un nen: són Guillem Tell i el seu fill. Tots dos han quedat prou impressionants: com pensats per un món de mida més gran.